

Cheița de aur

Aleksei Nikolaevici Tolstoi sau

MINUNATELE PĂȚANII ALE LUI BURATINO

Traducere de Dan Faur

Tolstoi, era un militar pensionar și proprietar de terenuri agricole; mama sa, Aleksandra, era cunoscută și cu numele Aleksandrina Tolstoi, era scriitoare de literatură pentru copii și membră a familiei Tolstoi. Când mama sa era înălțată în scrisoare, a fugit cu amantul său, o zonă din cadrul familiei Bostrom. Legea divorțiului din acea epocă prevedea că o femeie divorțiată, Aleksandra, nu putea să se recăsătorească, încât unică posibilitate de a-și păstra copilul neneșcolă era să-l declară fiu lui Aleksei Bostrom. Așa că, până la vîrstă de 13 ani, Aleksei a avut numele de familie Bostrom. În 1886, atât familia Tolstoi, cât și familia Bostrom au început hipotele biografice pentru înregistrarea oficială a lui Aleksei cu numele coniacel Tolstoi. După moartea lui Nikolai Tolstoi, în 1900, Aleksei a suferit o criză de identitate și numele familiei.

EDITURA CARTEX 2000
București

Un butuc care scâncește cu glas omenesc nimerește în mâinile dulgherului Giuseppe

De mult, tare de mult, trăia într-un orașel de pe malul Mării Mediterane un dulgher bătrân, Giuseppe, poreclit Nas-Vânăt.

Odată ii căzu bătrânului în mâna un butuc, un butuc obișnuit, din aceia cu care se face foc în sobă, pe timp de iarnă.

„Nu-i rău! își zise Giuseppe. Aș putea scoate ceva din el, un picior de masă, de pildă...“

Giuseppe își puse pe nas ochelarii, legați cu un capăt de sfoară, căci de... ochelarii erau și ei bătrâni. Suci butucul în mâini și începu să-l cioplească apoi cu bărdița. Dar cum începu să-l cioplească, un glas neobișnuit de subțirel prinse a scânci:

– Au, au... mai încet, te rog!

Giuseppe coborî ochelarii pe vârful nasului și își roti privirea prin atelier dar nu văzu pe nimeni.

Se uită sub tejghea – nimeni...

Se uită în coșul cu talaș – nimeni...

Scoase capul pe ușă afară – nici pe stradă nu era nimeni...

„Oare mi s-o fi părut? se întrebă Giuseppe. Cine putea să scâncească?”

Apucă iar bărdița, dar cum lovi butucul, auzi din nou:

– Au! Ți-am spus doar că mă doare! se văicări glăsciorul subțirel.

De data aceasta, Giuseppe se sperie de-a binelea; până și ochelarii i se aburiră de spaimă...

Se uită prin toate ungherele încăperii, se vârî până și în vatră și, răsucindu-și gâtul, privi multă vreme în susul hor-nului.

– Nu-i nimeni...

„Am băut poate ceva ce nu-mi priește și de-aia-mi țiu-ie acum urechile“ se gândi iarăși Giuseppe.

Dar nu! În ziua aceea doar nu băuse nimic...

După ce se liniști puțin, Giuseppe luă rindeaua; îi potrivii cu ciocanul partea dinapoi, pentru ca tăișul să iasă în afară doar atât cât trebuie – nici prea mult, nici prea puțin – puse butucul pe tejghea și... de cum trase o dată cu rindeaua, auzi:

– Au, au, au, au! Ia ascultă! De ce mă ciupești? sé tânguia cu deznădejde glăsciorul subțirel.

Giuseppe scăpă rindeaua din mâna, se trase înapoi, tot mai înapoi și se așeză de-a dreptul pe dușumea; își dăduse seama că glasul subțirel venea dinăuntrul butucului.

Apoi începuri să se înghionească zdrobitul oicărime-

-oicărime-iori cînd să nu războiește să se înghionească zdrobitul oicărime-

-iori cînd să nu războiește să se înghionească zdrobitul oicărime-

-iori cînd să nu războiește să se înghionească zdrobitul oicărime-

Giuseppe dăruiește butucul vorbitor prietenului său Carlo

– Ei, ne-

– Hai să ne războiem să nu războiem să ne războiem

Iată că tocmai atunci, veni la Giuseppe, Carlo flașnetarul, un vechi prieten al său.

Odinioară, Carlo colinda orașele, purtând o pălărie cu borurile largi și-și agonisea pâinea, cântând din gură și din minunata lui flașnetă.

Dar acum Carlo e bătrân și bolnav, iar flașnetă lui e de mult stricată.

– Bună ziua, Giuseppe, spuse el, intrând în dulgherie. De ce stai pe dușumea?

– Ai, am rătăcit și eu un șurubel... Dar dă-l încolo de șurub, răsunse Giuseppe privind chiorâș la butuc. Dar tu, bătrâne, cum o mai duci?

– Rău, răsunse Carlo. Mă gândesc în fel și chip cum să-mi câștig bucata de pâine... Măcar de m-ai ajuta și tu! sau cel puțin de m-ai sfătui...

– Nimic mai ușor, făcu vesel Giuseppe. Si-și spuse în sinea lui: „Acuma e vremea să mă descotorosesc de butucul ăsta afurisit“. Nimic mai ușor. Uite! Colo pe tejghea e un butuc strășnic; ia-l tu, Carlo, și du-l acasă...

— Eeee! răsunse Carlo abătut. Și pe urmă? Să zicem că duc butucul acasă; dar vezi că-n odăia mea n-am nici măcar o vatră.

— Las' că știu eu ce-ți spun, Carlo... Ia un briceag, cio-plește din butucul ăsta o păpușă. Învaț-o să rostească tot felul de vorbe hazlii, fă-o să cânte, să joace și poart-o prin curțile oamenilor. Vei agonisi astfel destul pentru o bucată de pâine și un păhărel cu vin.

Deodată, de pe tejgheaua pe care se afla butucul, se auzi un glăscior subțirel și vesel:

— Bravo, bine te-ai mai gândit, Nas-Vânăt.

Giuseppe tresări din nou de spaimă, dar Carlo se uită doar curios în jur. De unde să fi venit glasul?

— Îți mulțumesc, Giuseppe, pentru sfat. Ei! Fie! Dă-mi butucul.

Giuseppe însfăcă butucul și îl înmână zorit prietenului său, dar fie că i-l dădu cu neîndemânare, fie că butucul sări singur, vorba e că îl pocni pe Carlo în cap.

— De-astea mi-s darurile tale! izbucni Carlo jignit.

— Iartă-mă, prietene, dar nu eu te-am lovit.

— Atunci se vede treaba că m-oi fi pocnit singur în cap?

— Asta nu, prietene! Chiar butucul te-a lovit.

— Minți, tu m-ai lovit...

— Nu, nu eu...

— De bătrîn, te știam eu că ești bătrîn, Nas-Vânăt, spuse Carlo. Dar acum văd că ești și mincinos.

— Așa-a-a, care va să zică ești pornit pe ceartă, strigă Giuseppe. Ia vino mai aproape!

— Ba vino tu mai aproape să te apuc de nas.

Cei doi bătrâni începură să se burzuluiască și să sară unul la altul; Carlo îl apucă pe Giuseppe de nasul său

vânăt, iar Giuseppe îl apucă pe Carlo de smocul de păr alb
ce-i creștea pe lângă urechi.

Apoi începură să se înghiontească zdravă̄n, în timp ce glăsciorul pătrunzător de pe tejghea tipa și îi încuraja:

— Dă-i! Atinge-l!

În cele din urmă, bătrâni obosiră și începură să gâfăie.

Giuseppe spuse:

– Ei, ne-mpăčám! Ce zici?

Carlo răspunse:

– Hai să ne-mpăcăm!

Bătrâni se sărutară. Carlo luă butucul sub braț și porni spre casă.